

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej [na pytanie pierwsze], czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu lub praktyce krajowej, zgodnie z którymi krajowe sądy powszechne są związane orzeczeniami krajowego sądu konstytucyjnego i nie mogą z tego powodu, chyba że dopuszczą się przewinienia dyscyplinarnego, odstąpić z urzędu od stosowania orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają w świetle wyroku Trybunału, że orzecznictwo to jest sprzeczne z art. 1 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 89/391/EWG, wdrożonej do prawa krajowego ustawą 319/2006, w związku z art. 31 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5. t. 1, s. 349).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 30 grudnia 2022 r. – Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) / Bernardino

(Sprawa C-796/22, INSS)

(2023/C 164/36)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Strona przeciwna: Bernardino

Inna strona postępowania: Lliza SL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „warunków zatrudnienia”, o którym mowa w klauzuli 4 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego w dyrektywie Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. (dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC) (¹) należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono świadczenie z tytułu częściowej emerytury z ubezpieczenia społecznego, którego beneficjentami mogą być wyłącznie pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy, a nie pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin?
- 2) Czy pojęcie „pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin” zawarte w klauzulach 2 i 3 dyrektywy 97/81/WE należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono osobę zatrudnioną na umowę zwaną „fijo-discontinuo”?
- 3) Czy klauzulę 4 porozumienia ramowego zawartego w dyrektywie 97/81/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom, które wykluczają pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin z dostępu do świadczenia z tytułu częściowej emerytury przy istnieniu umowy na zastępstwo, stanowiąc tym samym nieuzasadnioną obiektywnymi względami dyskryminację w stosunku do pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy?
- 4) Czy dyrektywę Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (²) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom, takim jak przepisy krajowe, które wykluczają pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin z kręgu beneficjentów, a tym samym z kręgu uprawnionych do świadczenia z tytułu częściowej emerytury (przy jednoczesnym zawarciu umowy na zastępstwo), co stanowi nieuzasadnioną obiektywnymi względami dyskryminację ze względu na płeć?

(¹) Dz.U. 1998, L 14, s. 9

(²) Dz.U. 1979, L 6, s. 24